
Grigorij Grabovoj Petrovics

HAJRUKULUSZ

Grigorij Petrovics Grabovoj

HAJRUKULUSZ

Grigorij Petrovics Grabovoj 2000-ben készült orosz
nyelvű műve.

Később kiegészítette G.P. Grabovoj.

2016

Grabovoi G.P.

Hajrukulusz. – Serbia: Grigorii Grabovoi PR KONSALTING
TECHNOLOGIES OF ETERNAL DEVELOPMENT., – 2016.

– 30 p.

Minden jog fenntartva. Tilos a könyv egészét vagy részletét
a személyes használatot meghaladó mértékben felhasználni,
másolni, sokszorosítani a szerzői jogok tulajdonosának
írásos engedélye nélkül.

GRIGORI GRABOVOI®

© Грабовой Г.П.,2000

© Grabovoj G.P.,2000

© G.P. Grabovoj., Magya

fordítás, 2015

ISBN

ELŐSZÓ

Az ember tudata végtelen. Az örök élet eléréséhez elengedhetetlenül szükséges a tudattágítás, ami szemléletes-képszerű gondolkodás elsajátítása útján történik bizonyos törvények szerint, amelyek e könyvben nyílt, vagy rejtett közlésekben kerülnek kifejezésre.

Észlelésünk hirtelen, de alkotóan ellenőrzött átvitele egyik képről egy teljesen más - az előzővel nem összefüggő - képre olyan információ feltárásához vezethet, amely örök életet és megfelelő szellemi fejlődést biztosíthat számunkra, úgy, hogy képessé tesz bennünket bármilyen képi információ irányító érzékelésére, illetve feldolgozására.

Az elbeszélés hirtelen fordulatai az örökkévalóság eseményeit tükrözik, amelyek a valóság sokszínűségében nyilvánulnak meg és megengedik, hogy gondolattal irányíthatók legyenek.

A Teremtő megalkotta az irányító gondolatot, amely által bármilyen valóság illetve valóság-érezéssel mellett létre tudja hozni az örök élethez szükséges eseményeket. A Teremtő olyan tudással rendelkezik, amely garantálja számára az örök életet.

HAJRUKULUSZ

Hajrukulusz egy hegytetőn élt. Bátor és vakmerő volt. Magányos madárként élte életét. Tekintete önmagába mélyedt, és saját magát vélte látni az egekben és a fellegekben. Amikor kiterjesztett szárnyakkal lebegett a levegőben, felhőnek képzelte magát

Egyszer egy barlang mélyén járva egy hatalmas kígyóra lett figyelmes, amint éppen arra készült, hogy ráveti magát és felfalja őt. A madár azonban megragadta a támadni készülő állat nyakát, és a tengerhez repült vele. Ezután a kígyó ott élt és szaporodott. Egy új világ tárult elé. Így keletkeztek az első állatok. Megjelentek a bálnák, más kezdetleges emlősök, akik elhagyták a tengert, és meghódították a szárazföldet. Úgy tűnt,

hogy azok, akik a szárazföldön voltak, már előtte is ott voltak.

Amikor Hajrukulusz meglátta a világ eme lényegét, megfogalmazódott benne az a gondolat, hogy nem akar madár lenni. Úgy döntött, földi ragadozóvá válik: oroszlán, tigris vagy talán párduc lesz. Hirtelen mindhárom állat ötvözeteként látta magát.

Egy másik bolygóra repült. A Marson hideg volt, a vízhiány és a szárazság miatt folyton szomjúság gyötörte. Így hát a Jupiterre repült. Ott elkezdett átalakulni emberré. Immár ember képében látva önmagát, ráébredt, hogy az a madár, aki emberré akar válni, annak az emberség jegyeit kell, hogy hordozza magában. Békeszerető lett. Már nem tudott ölni. A rovarokat is úgy ette már, hogy életben maradjanak és élve kerüljenek ki a szervezetéből. Ilyen változásokon ment keresztül Hajrukulusz, amikor megismerte Lejlit.

Lejli magányosan, félrevonultan élt. Szép volt, lényéből földöntúli finomság áradt. Tekintete folyton Hajrukulusz madár képére szegeződött. Hajrukulusz látta még saját előző lényének képét, és ezért Lejli nagyon elbűvölő volt számára, hiszen ő a kezdetek kezdetétől fogva ember volt. Azt is látta, hogy az általa világra hozott férfi volt az első ember, aki már jóval Lejli előtt létezett. A köznyelvben őt Ádám néven emlegették. Nagyon bátor volt. Vadonélő almafák ágaival táplálkozott, az almákban viszont sosem tett kárt. Ismerte a táplálkozás-kultúráját. Egyszer azonban megfélemedezett róla, és nekiesett magának az almának.

Ekkor összeomlottak a rendszerek, megrendült a világ rendje, amely eddig számára is támpontul szolgált. Megjelentek a pusztulás első jelei, és ez önmegsemmisítéssel járt. Ezzel pedig fel kellett venni a harcot. Ez egyeseket az önmegsemmisítés útjára terelt, mások pedig halhatatlanná váltak. Gondolatai összeolvadtak – az életben maradásra, a halhatatlanság megszerzésére összpontosultak. Megértette, hogy ezért most már küzdeni kell.

Hajrukulusz bölcs volt. Értette, hogy Lejlinek tudásra van szüksége. Ádámnak is elmondta, hiszen azt is tudta, hogy Lejli Ádámon keresztül fogja meglátni a tudás fényét. Ezért

úgy döntött, előbb Ádámot tökéletesíti.

Hajrukulusz sárkánnyá változott. Szandrak okos volt, és tudta, milyen az ember. Tudta, hogy nem lehet megenni, hogy beszélgetni kell vele. Ki kell engedni a gőzt, amelyet tudatával gyakran úgy érzékelt, mint perzselő lángokat. Tudta, hogy az ember tisztánlátó, hiszen Isten színe előtt állt, így tudja a jövőt, ahogyan Isten is. Hajrukulusz annyira okos volt, hogy elkezdte rávezetni az embert arra, hogy milyen hatalmas tudás van birtokában.

Így Lejli végül felismerte igazi énjét. Gyermekek született, akinek az Aliász nevet adták. Aliász derűlátó, életvidám, éles eszű fiú volt. Tudta, hogy mi lesz 2012-ben. Tudta, hogy semmi olyan nem következhet be, aminek természetfölötti, vagy pusztító ereje lenne. Nem lesz világ vége. Ezt Lejlivel is közölte, aki elmondta Ádámnak. Hajrukulusz látta, hogy közösségekben élnek, és hogy a földi lények meghívják őt, hogy ezen a bolygón éljen. Hirtelen meglátta boldog jövőjét, amint az lágyan körülöleli valamennyi, eddig megálmodott spirituális megtestesülését.

Ezen elmélkedett a hegy tetején ülő ember, aki a jogát gyakorolva Hajrukuluszsal azonosította magát teljes egészében. A nirvána bizonyos fokát elérve már nem csupán fizikai lényként észlelte önmagát. Ráébredt, hogy lényének nincsenek korlátai, mindenható! A magasba tud szállni, képes arra, hogy egy madár, vagy egy oroszlán szemével lássa a világot.

Egyszer csak meglátta önmagát kívülről, amint ott ül a hegytetőn. Akkor éppen egy elhaladó oroszlán szemével tekintett önmagára. Te ki vagy? – szegezte a kérdést az oroszlánnak.

- Ő az, aki te is – felelt az oroszlán.

A kérdés hallatára az oroszlán füle elvörösödött. Először a bal, azután pedig a jobb... Hajrukulusz zavarba jött. A hegytetőn ülő ember felfigyelt erre és rájött, hogy a feszélyezettség nem más, mint egy készletelés arra, hogy valami olyat tegyél, ami ezt a zavart eloszlatja. A világ sebezhetősége okozta ezt a zavart. Érezte, hogy a világot jobbá kell tenni.

Elkezdte összegyűjteni és leeresztetni a hegycsúcsról a tudást, amely hajszálvékony kis patakokban csorgott lefelé a hótól fehérülő dombokon, völgyeken keresztül. A fehérén fénylő hó visszatükrözte ezt a tudást Hajrukulusz és a hegytetőn ülő ember szemébe. A neve – Ember volt.

Az ember bölcs lett. Barlangokat vésett magának, szaporodott, és emellett megőrizte Istennel való egységét. Az örökség, amit maga után hagyott, az utódai - mind ugyanúgy egyek voltak Istennel. Ezek a törzsek útnak indultak, elkezdtek leereszkedni a hegyről. Európa és Ázsia felé vonultak, és más törzsekkel benépesített területeket hódítottak meg. Így valósult meg a népek egyesítése. Egy távoli - részben kutyára, részben pedig oroszánra emlékeztető - bolygórendszer felfigyelt arra, hogy a Föld nevű bolygón, amelyet gondolataikkal maguk a földlakók hoztak létre és neveztek el, egy civilizáció alakult ki, s olyan fejlődésnek indult, ami felkeltette érdeklődésüket. Miután az ember meglátta a kutyák bolygóját – merthogy ezt a nevet adta neki - tudatosult benne, hogy nemsokára megjelenik az első kutya. Így keletkeztek az első állatok, amelyek szaporodtak és egyre sokasodtak. Az oroszán képi megjelenítéséből is állatok sokasága keletkezett. Mindnyájuk kapcsolódott valamilyen módon a kígyóhoz, aki már a kezdetek kezdetén is megvolt. Mindnyájuk sebezhető volt, hiszen a természet vad és fékezhetetlen erejének volt kitéve. Ebben a pillanatban az Emberben is, és Hajrukuluszban is szinte egyidejűleg merült fel ugyanaz a kérdés: hogyan lehet a természetet irányíthatóvá tenni? Az embert a természet fölé helyező különböző társadalmi elméletek nem nyújtottak választ erre a kérdésre.

Az önmagát a természet felé emelő kommunista társadalom adott esetben nem alkotott konkrét szabályozást, amely ezt biztosította volna. Hajrukulusz és az Ember a vallási tudásban reménykedett válaszra lelteni. Látták a jövőt, ugyanakkor tudták, hogy a múlt szabja meg az élet igazi törvényeit, ezért történelmet olvastak. Tudták, hogy a 2013-as év egy sarkalatos kérdés elé állítja az emberiséget, miután sokan elfogadják az örök élet lehetőségét. És ez az elem fog

felvirágozni. Megértették, hogy az ésszerűség - az ember eszményi képe, és elkezdtek e felé törekedni.

Az egyik olyan vezetőből, ahol a gondolkodás az elsődleges, újak és újak születtek. Egyik generáció a másikat váltotta, amíg nem jött el az az idő, amikor az ember már születésénél fogva az örökkévalóság-tudás birtokában volt. Hajrukulusz tudta, hogy ezzel számolni kell. A Krisztus születése utáni 2014. és 2017. évek az örökkévalóság-tudás felvirágzását, és egyre szélesebb körű elterjedését hozták a különböző nemzedékek között. A tudás elsajátításának jelei az emberi szervezet működésében is megmutatkoztak anélkül, hogy maga az ember tudomást szerzett volna róla: a gyomor és a belek kezdtek örökkévalóvá válni. A szervezetben feldolgozásra kerülő táplálék már nem emésztődött meg olyan mértékben, mint ahogy az 2012-ig volt.

Hajrukulusz és az Ember más örök életre utaló mikrováltozásokat is észlelt – például az önérzékelés kialakulását. Hajrukulusz tovább ment. Évről évre haladt előre és egyre szélesebben tárult ki előtte a múlt birodalma. A múlt egyre csak tágult, terjeszkedett. Tudta, hogy az ember képes madár szemével látni, a madár pedig az emberével. Az állat képes megérteni, hogy milyen gondolatok járnak az ember fejében, ha látja őket. Sőt azt is tudja, mi vár rá a jövőben, még ha az ember a fizikai szemével ezt nem is látja. Így keletkezett az ember és az állat szellemi egyesülése. És megszűnt az állatok ember általi pusztítása. Nem csupán a civilizáció lett örökkévaló, hanem az egész világegyetem is. A Világegyetem elkezdett összezsugorodni, és elérte a Föld méreteit. Mindenki megértette, hogy a Föld nem más, mint maga a Világegyetem, amely kitágul és összezsugorodik, de soha nincs vége.

És immár az újszülött is így fogta fel a Földet. Azt gondolta, hogy a világegyetemben született, hiszen pontosan nem tudta, mi van a kiságyán túl, azon a szobán túl, ahol a mindennapjai telnek.

Mindenki észrevette, hogy a gyermekek egyre bölcsebbek lesznek. Néha a felnőtteknél is bölcsebbek voltak, ezért a

felnőttek gyakran úgy érezték még tanulniuk kell, hogy megértsék gyermekeik gondolkodásmódját. Így a civilizáció az örökkévalóság felé vette az irányt, miközben az emberben elkezdett tudatosulni, mit is jelent valójában az örök tudás és az örök egészség.

Megjelent a Nő és a Férfi. Tudták, hogy az örökkévalóság egyesülést, szeretetet jelent. A szeretet szüli a következő örökkévalóságot, mert maga is örökkévaló. Így Hajrukulusz megismerte az emberi szerelmet. Tudta, hogy létezik, azonban most látta életében először megnyilvánulni két egymást végtelenül szerető ember között. Ekkor jött rá, hogy a szeretet tudása az első, amit be kell vezetni a világba.

Szellemében újból madárrá változott és a magasba szállt. Az égbolton hirtelen feltűnt egy fekete felhőt formázó károgó varjúraj. A varjúk rikoltozva és egy kopott ócska rongy miatt civakodva elsuhantak Hajrukulusz mellett, és más bolygók felé vették az irányt. Elkezdtek körözni a bolygók körül, mohón élelem után kutatva, és felettek mindent, ami ehető volt. Majd szemügyre vették a szinte végtelen lehetőségeket kínáló tündöklő Tejutat, és rájöttek, hogy oda is el tudnak jutni. Hajrukulusz pedig elindult, hogy felkeresse Sikót.

Sikó sokáig aludt. Több millió éves álmát aludta a barlangjában. Amikor felébredt látta, hogy Hajrukulusz felnőtt.

– Üdvözöllek, Hajrukulusz! Felnőttél azóta, hogy utoljára láttalak.

– Igen, – mondta Hajrukulusz, – tudom, régóta alszol, de én igazán akkor váltam felnőtté, amikor a világ örökkévalóságáról beszélte nekem.

Sikó így szólt:

– Ezért javasoltam mindig, hogy a gyermekeknek már kiskorukban el kell mondani azt, hogy létezik az örökkévalóság. Így a felnőtté válás az örökkévalóság szilárd alapzatára épül majd fel, és akkor úgy kezdenek el fejlődni, mint a barátok.

– Hogy van Lejli? – kérdezte Sikó.

– Vele minden rendben van, – válaszolta Hajrukulusz. –

Ádámmal van, született egy gyermekük - Aliász.

– Lejli látott engem, – folytatta Hajrukulusz.

– Ez sok mindent elárul, – mondta Siko. – Viljuszt is látta?

– Viljuszt? Ő kicsoda?

– Még sosem hallottál róla? Pedig ismerned kell a gonoszt is: a hegy túloldalán van, az égbolt túlsó végén.

– Nos – mondta Siko – háromszor mondtam: túl, a hegy túloldalán, a túlsó végén, de hogyan jön létre egyik nyelv a másiktól? Hogyan jött létre a kínai nyelv, például az új-zélandiból? Vagy az oroszból? „Hiszen a szavak is úgy egyesülnek, hogy a szavak elsődleges értelme a tudatunk mélyéről tör fel.” – mondta Viljusz

- Ellenben Viljusz okos – mondta Hajrukulusz.

Siko ezt mondta: – Valamikor azonban jószívű volt. De amikor a Föld elkezdte elnyelni Viljuszt, ösztönösen megértette, hogy ezt valahogyan túl kell élnie, csak azt nem tudta milyen tudást kell felhasználnia az életben maradáshoz.

– A tudás sokféleképpen jelenik meg előttünk és tudnunk kell, mit válasszunk, így van? – nézett rá Siko.

– Kiválaszthatod azt a tudást, amely a végtelen fejlődéshez vezet el, és emellett nem gonosz, hanem jó leszel. De a választás elsődlegesen a lelkedben történik. A megszületett lélek változásokon mehet keresztül, annyi ideig maradsz a levegőben és a napon, amennyire szükséged van ahhoz, hogy megismerd a tengert. Azonban Viljusz sosem törődött ezzel. Ő egyszerűen csak a magasba szállt, hogy később a mélybe zuhanjon. És a mélyből nagyon nehéz kijutni, főleg akkor, ha valakinek nincs elég tudása. A feltámadottak időnként adnak neki némi tudást, viszont ez nem elég. Ő azt az energiát követeli tőlük, amit nekik kell megismerniük. A megismeréshez, úgy mint a megismerésről szóló tudás elsajátításához energia-befektetésre van szükség. Ő viszont nem hajlandó energiát fektetni ebbe.

– Sajnálom, – mondta Hajrukulusz és ezzel továbbrepült Lejlihez.

– Ismered Viljuszt? – kérdezte Hajrukulusz.

– Ádám látta őt, – mondta Lejli, – azonban Aliasznak nem tett említést erről. Aliasznak egyedül kell megismernie mindent.

Nemrég így nyilatkozott Ádámnak róla:

– Láttam azt a férfit. Magas volt, de olyan mintha nem lett volna teste. Egy rövid ideig csak úgy állt előttem, aztán eltűnt. Az emberek általában sokáig élnek, ő viszont csak néhány percig. Nem tudom, hová tűnhetett. Én ezt rögtön elmondtam az édesanyámnak, Lejlinek. Úgy gondolom, hogy Lejli az anyám.

– Igen – mondta Ádám, – ő a te édesanyád.

– Akkor hát észrevetted, mennyire rövidéletű ez az ember. Azért ilyen, mert magába zárkózott és sosem gondolkodott el az örökkévalóság kérdésén. A pillanatnak él, nem akar belekóstolni az örökkévalóság vizébe. Miközben a pillanat nedűjét ízlelgeti, a vízcseppek lecsurognak a bajuszán és a földre hullnak. A lehulló vízcseppek a vízszintesség érzetét keltik. De valójában az függőleges, mint egy sík. Az életet olyannak látjuk, amilyennek látni akarjuk, amilyenek meg akarjuk ismerni. Az élet tanít bennünket. Olyannak kell látni, amilyen valójában. Ne gondoljunk arra, hogy már mögöttünk van, vagy talán még előttünk áll. Az élet bennünk van!

– Az élet értelme ott van, ahol Ádám és Lejli, – gondolta Hajrukulusz és Aliászhoz lépett.

– Látsz engem, Aliász? – kérdezte Hajrukulusz.

– Igen, de csak a bal szememmel. Ott állsz mögöttem, – válaszolta. – De egy másik időben vagy.

– Így van, – bólintott helyeslően Hajrukulusz. – És mikor jövök el hozzád?

– Amikor azt akarom, hogy eljőjj hozzám.

– Hát igen, ez egy érett nemzedék, – gondolta Hajrukulusz és felfelé emelkedett egyre feljebb és feljebb. A Naphoz repült, az ember számára látható, és általa oly sokszor megénekelt Naphoz.

Aliász a jövő embere volt. Napról napra növekedett, kivirágzott... Tekintete ragyogóvá vált, és szembe ment

boldog jövőjével, úgy ahogy más embertársai ezrei, milliárdjai tették ezt. Hatalmas tér volt előttük, rengeteg idő állt rendelkezésükre. Az idő elkezdett átalakulni térré, a gondolat elkezdett valósággá válni. Az emberek pedig felöltötték igazi énjüket. Hajrukulusz megértette, hogy neki is ilyené kell válnia. Eredendő lényének, az őt szüntelen üldöző madárnak, valamint a kígyónak képei kezdtek egyesülni, összefolyni. Egyre nagyobb sebességgel keringtek egymás körül, s ennek következtében létrejött az Ember.

– Akkor megvan a megfejtés, – gondolta Hajrukulusz. – Ha adott két szubsztancia gyors mozgása, és van egy harmadik, amely maga Isten, Isten által eredendően adatott, és létrejön az Ember.

– Tehát az ember – elkerülhetetlen eredmény, – elmélkedett Hajrukulusz. – Mi értelme dédelgetni egy madár vagy bármely más állat képét, ha végül mégis az Ember fog felülkerekedni. Az Ember, akit Isten saját képére teremtett.

– Eredendően a Világegyetem Teremtője magához hív mindenkit, és megteremtí a saját képmását, elmélkedett Hajrukulusz, miközben békésen elnyúlt egy festőien szép tó partján, amelyben halhatatlan halak úszkáltak. A halak egymás táplálékául szolgáltak, de emellett egyikük sem pusztult el. A nagy hal megette a kicsit, miközben a kicsi életben maradt, a nagyak pedig jóllakottság érzése támadt. Ez a jóllakottság és elégedettség kiterjedt a kis halakra is. Egy sajátos biológiai zárt rendszerben éltek egymással szoros kölcsönhatásban. A tó menti barlang például a levegőben lebegett, azonban a tóban élő egyedek egyikében sem merült fel az a gondolat, hogy ahhoz, hogy a barlang szilárd talajra kerüljön, föld kell. Azt hitték, hogy ez így van rendjén. Senki sem hívta fel a figyelmüket arra, hogy ez természetellenes vagy szabálytalan lenne. A tér egyik távoli pontjában éltek, messze a Tejútól, azonban meg voltak róla győződve, hogy Ők földlakók, merthogy a földiek nyelvén beszéltek, mi több, azonos módon gondolkodtak velük.

Sziszú a bal szemével gondolkodott és a földi szabványokat tekintve, kardhal volt. Egészen pontosan egy

nőstény kardhal, aki a bolygó közepén helyezkedett el, így a folyók, folyamok és tavak összes vize felé folyt, és őt táplálta. Tudta, hogy a Földön végzett mikrobiológiai vizsgálatok és kutatások során nem veszik figyelembe az információ mindent átölelő és nyíltan hozzáférhető jellegét, aminek ismét a fejlődés késleltetése lesz az eredménye. Meg kell érteniük, hogy az elemi részecskék összefolynak, és így alkotnak egy teljes egységet – a globális rendszert. Szisúnak az a gondolata támadt, hogy elrepül oda.

– Hol vannak a szárnyaid? – kérdezte Hajrukuluszt.

– A madár csupán egy képzeletbeli megtestesülésem, - felelte Hajrukulusz.

– Add át nekem, – kérlelte Szisú .

– Dehát te hal vagy.

– Nem baj. Vannak uszonyaim. Majd szárnyaknak képzelem őket és elrepülök a Földre, hogy elmondjam: a mikrobiológiát az örökkévalóság részének kell tekinteni.

– Rendben, – mondta Hajrukulusz. – Gondolj arra, hogy hal vagy, és hogy szárnyaid nőttek.

Szisú szárnyakra lelt és elrepült a Föld felé. Különböző égitesteket látott nagy sebességgel elsuhanni maga mellett. Köztük volt az az üstökös is, amely 2030-ban végítélettel fenyegette a Földet. Így közelről már nem is tűnt üstökösnek, talán még égitestnek sem. Rájött, hogy csupán a távoli Lesunak volt a tudata. Lesu messze volt, talán maga sem tudta, hol van és azt sem, hogy egyáltalán létezik-e. Mert részeg volt... Előbb még azt gondolta, hogy a Jupiteren van. Azonban, mint kiderült, egy a naprendszer egy szomszédos bolygóján hevert, az ötök családjának harmadik bolygóján, félig önkívületben és tehetetlenül. Egyensúlyát elvesztve a gondolatai féktelenek voltak, ezért Szisú haragudott rá: tapintatlannak találta a gondolkodását és a viselkedését. Emlékeztette, hogy a világelme, a különböző bolygók és civilizációk világközössége arra int bennünket, hogy helyesen, kifinomultan gondolkodjunk, és gondolatainkban ne terjesszünk torzított információkat.

– Igen, igen – mormolta Lesu és újból részeg kábulatba

merült.

Egy rövid idő után magához tért és alaposabban szemügyre vette Szisút. Volt valami benne, ami megváltozott. Hát persze, - gondolta, - szárnyai vannak. A Földre készül.

– Miért mész oda? – kérdezte őt.

– A Földön egy magasabb szintű civilizáció alakul ki, – válaszolt Szisú. – Most ott van a világegyetem középpontja. Gyere velem! Madarak leszünk, mint Hajrukulusz. Tengerek és óceánok vizei fölött szállva új tudást viszünk majd az embereknek.

– Át tudsz változni sirállyá? – emelte fáradt tekintetét Szisúra.

– Igen, de azt hiszem, szívesebben maradnék hal.

Nemsokára a tengeren találták magukat. Egy hirtelen ötlettől vezényelve Szisú úgy döntött krokodil lesz, hogy felfedezze a saját lényét és átalakulhasson hallá. A krokodilnak azt a lényegét, amelyre neki eredendően szüksége volt, amely véletlen tartalmában volt megismerhető. Olyan hallá változott, amely megfoghatatlan, és energiát sugároz a távolságokra. Így együtt szelték a vizeket büszkén ontva magukból az energiát, míg csak nem változtak át delfinné.

És íme a két delfin, Szisú és Lesu egy vitorlás hajó nyomába eredtek. A gyönyörű fehér hajó kecsesen siklott előttük a vízen, akár maga a Bolygó Hollandi. Nagy igyekezetükben a delfinek olyan gyors tempót vettek fel, hogy átlendültek egy két évszázaddal későbbi időszakba, és hirtelen egy süllyedő gőzhajó előtt találták magukat.

A gőzös egyik utasa Lesura nézett:

– Te vagy Lesu?

– Igen, – válaszolta a delfin, – honnan ismeresz?

– Találkoztunk, – válaszolta az ember.

– Ez lehetetlen! Nem emlékszem rád. Sőt, ha én részeg is voltam, akkor is észre kellett volna, hogy vegeyelek. Hogyan lehet, hogy nem láttalak?

– Pedig jártam ott, – mondta az ember. – Ember vagyok és van tudatom. Lejli elmondta nekem, hogy Ádám örökéletű. Én is az örök életre töreksem. Ezért nem süllyedek el, és

ezért ismerlek téged.

– Hát akkor te mindent tudsz! – válaszolta Lesu.

Sziszú megerősítette:

– Igen, ők mindentudóak, mivel az örök élet útján haladnak. És ahogy ezen az úton mennek, ott nem lehet valamit nem tudni, ott mindent tudni kell, ez az ő kötelességük. Ugyanakkor ez nem jelent számukra különös terhet, mert a megfelelő tudás abban a pillanatban jön el hozzájuk, amikor szükségük van rá, és ők törekszenek arra, hogy minél többet tudjanak.

– Ez így nagyon kényelmes, – válaszolta mosolyogva Lesu. – De hát akkor én miért nem tudok mindent, miközben meg vagyok róla győződve, hogy mindent tudok?

Azért, mert te nem Sziszú vagy, hanem Lésu-su-su – suhogott az erdő.

Az ember, amely erről gondolkozott, látta mindezek tartalmát és meglátott egy növekvő gombát „Miért hívnak Alexandernek?” „És miért éppen ebben a században élek? Miért nem a következőben? Ha hatalmamban állna, mindent megváltoztatnék: a civilizáció újból egy teljes egységet képezne, ahogy a kezdetek kezdetén volt. Egyesíteném a múltat a jelenel, és megkapnám azt az erőt, amely a végtelenségbe, az örökkévalóságba visz.”

„De hát ezek csupán gondolatok”, - töprengett tovább, miközben egy letört faágat forgatott a kezében. „Miért tört le, például, ez az ág? Ha én örökéletű vagyok, akkor az ágnak is örökre ott kellett volna maradnia a fán. Hol van az az örökkévalóság? Hogyan lehetne elérni, hogy a következő ág örökkévaló legyen?”

Ahogy ezen merengett, egyszerre csak Sziszú és Lesu suhant át előtte. Néha be-bevillant Viljusz is. Majd megjelent Sikó, aki immár több millió éve élt ezen a világon. Nem is tudta mennyi ideje élt, csupán arról volt tudomása, hogy ő nem hal meg. És amikor először meglátta a napot, azt hitte, hogy ő maga is egy Nap. Tehát Sikóról ez a legenda járt, és ő nem tagadta. Amikor ember volt, szerette hosszasan ízlelgetni a füstölt halat, melynek sós, jellegzetesen markáns ízét

általában egy kellemesen hideg habos sörrrel öblítette le. De ennél is jobban élvezte az ember tudatát...

– Sikó békeszerető, – gondolta ebben a pillanatban egy másik ember, aki egy erdőben ült valahol az Andok előhegységében.

Ezen két elmélkedő ember gondolatai egyszer csak összekapcsolódtak. Egyikőjük Alexander volt, a másik pedig Alexandra – egy szép fiatal nő. Tudták, hogy valamikor találkozni fognak. Erdőkön keresztül mentek, egymást keresve, a szél közvetítette feléjük a mesét önmagukról, s a boldog szerelmükről. És valóban találkoztak – egy Tyumen-Krasznodar-Bostonba tartó repülőgépen. Bostonig mentek. Leszállás közben látták, amint a felkelő nap vöröslően ragyogó sugarai előntik az egész várost. Szívükben felcsendültek a hajnal vidáman hívogató hangjai. Majd valami várakozással teli, leszálláskor gyakran előforduló izgalom kerítette hatalmába mindkettőjüket és hirtelen egymás szavába vágva, lelkesen és önfeledten kezdek mesélni egymásnak az eddigi élményeikről, arról, hogy hogyan látták Sikót és arról, hogy Viljusz miért képtelen előrehaladni a maga feudális értelmezésében. És arról is, hogy hogyan látták Szisút és Lesut, amint a földi emberek segítségére sietnek. Kezüket összeért... Ebben a pillanatban a gép hirtelen rázkódni kezdett. Veszített a magasságából, majd újból magasabbra emelkedett. Rájöttek, hogy ujjuk mozdulataival irányítják a gépet.

A hajnal fényei hirtelen bíborvörösre váltottak, mintha lángokba borították volna az egyre közeledő sötét, gomolygó felhőket. A látvány, amely eléjük terült, távolról sem volt olyan szívet melengető mint néhány perccel ezelőtt: valami fenyegető, vészjósló jeleket véltek kiolvasni belőle, egy technogén katasztrófát... Érezték, hogy többé nem ülhetnek tétlenül, tenniük kell egy hőstettet, hogy megakadályozzák az emberiséget fenyegető szerencsétlenséget – talán a közeledő atomháborút. Egy impulzust küldtek a nagasaki-i atomtámadás során keletkezett első protonnak és neutronnak, annak, amely Nagasakiban és Hirosimában a robbanás során

keletkezett. Látták, hogy ez által egy következő katasztrófát is megakadályozták – a Los Angelest és Bostont is fenyegető háborút. Tehát megváltoztatták a jövőt. Most már nyugodtan visszatérhettek a jelen időpillanatába, ahol többé semmilyen veszély nem leselkedett rájuk.

A gép leszállt. A bostoni nap erősen a szemükbe sütött. Azt gondolták, hogy mostmár annyit mehetnek, amennyit csak akarnak a repülőtérről mezején. Ahogy lementek a lépcsőn mentek, habár a folyosó szűk volt, felfigyeltek arra, hogy a terminál épülete felől rendőrök közelednek feléjük.

Egy nagytermetű rendőrtiszt egyenesen Alexanderhez ment és megkérdezte:

– Öné Szisu? – ezzel egy ketrecre mutatott, amelyben egy kisállat ült.

– Ez hihetetlen! Már itt is van? – csodálkozott Alexander.

– Honnan tudta, hogy éppen rá gondoltam? – nézett hitetlenkedve a rendőrrre.

A rendőr megszokott kézmozdulattal elővett egy műszerre emlékeztető kisméretű szerkentyűt és azt mondta:

– Íme itt van a készülék. Átadja a gondolatokat, így tudhatom, mire gondolt az előző pillanatban. Sokan készülék nélkül is képesek lennének erre, ha valóban akarnák. Persze vannak olyanok, akik többre is képesek: elméjük fejlettebb, mint a mesterséges intelligencia, vegyük például Alexandrát. Ő tudna válaszolni arra is, hogy hol van most a több milliárd éve létező Lesu. Csak az az elme képes milliárd évnyi kategóriákban gondolkodni, amely felfogja a végtelenséget.

– Igazad van, – veregette meg barátságosan Alexander a rendőr vállát.

Érezte, hogy a rendőr kabátja széles válltöméssel van kidolgozva, és ez által sokkal tekintélyesebb külsőt kölcsönöz a valójában alacsony és zömök gazdájának. Ez a felismerés valahogy megváltoztatta a valóságot és azt sugallta, hogy talán így lehet ez a magasztos elérhetetlennek tűnő eszmével. Azt gondoljuk, hogy egy távoli felsőbbrendű elme birtokolja ezeket az eszméket, közben itt vannak elrejtve egy

karnyújtásnyira tőlünk, valamelyik zeg-zugban vagy szegletben, és mi egyszerűen csak képtelenek vagyunk felismerni, és szabadon ereszteni őket. Fogságban tartjuk saját gondolatainkat, és csak akkor engedjük ki, amikor tudatosulnak bennünk. Ezzel odament Szisuhoz, és kieresztette a ketrecből. Szisu nemcsak szárnyakat öltött, de sejtszinten Síko képén keresztül tudott gondolkodni. A magasba emelkedett és egy hatalmas gondolattá alakult át, amely az ember örök életére világított rá. A rendőr csodálkozott, hogyan tudott egy szempillantás alatt ilyen hatalmasra nőni. Egy szellemekről szóló filmjelenetre emlékeztette az egész, ugyanakkor az átváltozás szeme láttára zajlott le és nagyon is valóságosnak tűnt. Óvatosan megérintette az egyre nagyobb méreteket öltő gondolatfelhőt, és azon elmélkedett, hogy ez egy fontos jelentőséggel bíró gondolat lehet, mivel megjelenik a valóságban is.

– A kriminalisztikában az ilyet alapos bizonyítéknak nevezzük, holott a gondolat nem lehet ilyen - mondta elismerően.

Ahogy ezt kimondta, Szisu újból kisállattá változott, és visszakerült a ketrecébe. Most azonban a ketrec ajtaja nyitva maradt. A gyakorlatban bemutatott példa, szabadságot biztosított Szisunak, aki most egy különleges kisállat képét öltötte magára. Hegyes orrával, picinyke ragyogó szemével mintha csak befurakodna az ember tudatába, hogy kiszedjen onnan valami kedvére valót. Bár az ember tudata nem igazán érdekelte. Inkább saját magával volt elfoglalva. Több millió éves volt, vagy annál is több. Egyszerűen csak annyit tudott, hogy a kezdetek kezdetén is megvolt már. Születésekor, a világ megteremtésekor találkozott Istennel és továbbítani tudta gondolatait. Ez a gondolat átment Alexanderhez, majd Alexandrával egymásra lelve egy pazar 5 csillagos hotelben egy egész hetet töltöttek el. Amikor eltelt az egy hét, megértették, hogy végre megtalálták azt, amit olyan sokáig kerestek. Boldog önfeledt együttlétük nemsokára egy új élet fogantatásához vezetett. Látták a még meg nem született gyermekük életét. Az álom megvalósult,

és elkezdtek gyermekük életébe kiépíteni a bekövetkező eseményeket, és tudták – gyermeküknek csodálatos élete lesz. Egy olyan életet biztosítottak neki, amely ellentéte lett annak, ami megtörténhetett volna.

Így kezdődött el az örökkévalóság civilizációjának a korszaka, amelyben a megszületett, és a még meg nem született egyaránt örökéletű lett. Ahol a meg nem született meg kell teremteni. A lelkek egyesültek. Arra törekedtek, hogy egy új, bonyolult tudást sajátítsanak el. Ez olyan nehéz volt akár a gránit megmunkálása. Az örökkévaló anyag (matéria) sűrűségéből teremtették a még meg nem születetteket. Kivájták, és szemenként szedegették össze. Így gyűjtötték össze a lelkeket. Kezdetben ez ingadozó állapot volt, mivel eredendően a lelket Isten teremtette, és pusztán gondolat által létrehozni egy lelket – ez meglehetősen bonyolult. Ehhez látniuk kell Istent, Isten színe elé kell állniuk, és meg kell értenünk, hogy Isten tudást akar adni az emberiségnek.

Elkezdtek terjeszteni a tudást. Megértették, hogy Isten elküldi nekik azokat az örökéletű lelkeket, akik eredendően öröklétűek. De ezeket a lelkeket nekik maguknak kell majd megalkotniuk, mert meg tudják őket hívni. Mert ők maguk azok a lelkek, akik eredendően örökéletűek. Mindenki a saját lelkének lesz a kovácsa. Így lelkük erős lesz akár az acél, és egyenes akár a végtelen vonal. Az emberek végre kiteljesedtek, megtalálták valós lényüket és identitásukat. És ahogy az emberek egymás között beszélgettek, ez már nem az álmuk volt, hanem az értelmük, amely nyiladozik és felhalmozza a tudást.

Hajrukulusz látta, miféle evolúción ment keresztül az emberiség. Látta, hogy minden ember annyit tud fejlődni, amennyit akar, és annyi tudást kap ehhez kívülről, amennyire szüksége lesz. Hajrukulusz megértette, hogy az emberiség és az egész világ az arany korszakát éli, és hogy ennek a korszaknak sosem lesz vége.

Az egyre erősebb fényt árasztó világ más életet hordozó világokat, idegen civilizációkat kezdett magához vonzani. Közeledni kezdett egy Andusz nevű civilizáció is a távoli

Platonea csillagról.

Az idegen lények elkezdtek felismerni az első földi gondolatokat. Meglátták Lejli gondolatait is.

– Milyen helyesen gondolkodik, – állapította meg az egyik Andusz.

Ezen civilizáció érdekessége abban rejlett, hogy mindenkit Andusznak hívtak. Más nevet nem használtak, csupán a belülről jövő kisugárzás és az egymás iránt érzett érzelmek alapján különböztették meg egymást.

– Milyen érdekes, – mondta Andusz, – hiszen Ádámnak is van egy neve, amelyet a szívében hordoz. A gyermekét pedig Aliásznak nevezte el. Miért viselnek különböző neveket?

– Azért, mert az embereket egyedi tulajdonságok különböztetik meg egymástól, és megmutatták, hogy ez a különbözőség is örökkévaló - vélekedett egy másik Andusz. Ezért éli a civilizációjuk is az arany korszakát, és ez a fény vonzott ide bennünket. Itt mindenki saját maga fejlődik, olyan sajátos módon, mint ahogy Isten is. Ők létrehozzák maguknak az örök valóságot, ez az állandóságuk fenntartásának legfontosabb záloga.

Elgondolkodtak... Ha megváltoztatják az Andusz szóban a betűk sorrendjét, akkor egy másik szót kapnak. Az egyik Andusz óvatosan áthelyezett egy betűt és létrehozott egy új nevet, Andusza. Aztán még egyet, és még egyet. Minden alkalommal létrejött egy új személyiség, amely hasonló és mégis különböző volt.

Ezek a hinduk törzsei – mondta az egyik Andusz.

- Nem, a hinduk már eredendően itt voltak a Földön, mi csak közeledünk ehhez. De ők már akkor megértették, hogy az eljövendő civilizációk arra törekcsenek, hogy a Földön lévő ismereteket felfedjék, és ezért vették fel a hindu nevet. De belül mind név szerint különbözőek, és ezeket nemzetiségnek hívják.

Így fejlődtek a civilizációk, nyílt és rejtett tudást terjesztve egymás között. Fejlődésnek indult a kutyák bolygója is, mégpedig úgy, hogy az elsajátított tudást

macskáknak, kiscicáknak, más háziállatoknak, és vadon élő állatoknak továbbították. Az állatok is elkezdtek örökkévalóvá válni. A folyamat lassan zajlott, eleinte csak a szőrük lett sokkal tartósabb, amely az elpusztulást követően évekig, sőt évszázadokig megtartotta eredeti tulajdonságait. Az állatokat szerető emberek gondolkodása is hozzásegítette őket az örökléthez. Valamennyivel később pedig - már a fejlődésük folytán kialakult önálló gondolkodásuk.

Kezdetől fogva az állatok gondolatai, sokkal inkább, mint az embereké, önmagukra összpontosultak, mert arra kényszerültek, hogy kemény harcot folytassanak a túlélésért a zord természettel. Mivel látták önmagukat, így érezhették a világegyetem végtelenségig nyúló terének rezdüléseit is... Megértették, hogy azok ugyanazok az Anduszok, akik akár bizonyos növények, fény nélkül is képesek fejlődni. Ez a civilizáció egy három hegy által körbevett rendszerben élt, ahova sosem jutott el a fény. Mégis éltek, és egészséges embernek fejlődtek, mint azok, akik a napon élnek, mert erre készítette őket az életben maradásra irányuló fáradhatatlan igyekezetük.

Az állatok gondolkodása tehát fejlődésnek indult. Meg kellett tanulniuk alkotni, Isten eredeti elképzelésének megfelelően. Ahhoz, hogy megközelítsék az ember képességeit, testükben is lelkükben is bizonyos változásokon kellett keresztülmenniük. Dolgozni a mancsokkal, és csinálni valamit a mancsokkal. A cél az volt, hogy lelkükben teljesen emberszerűvé váljanak. És ahogy közeledtek a cél felé, lelkük elkezdett virágba borulni. Egy külső szemlélőnek úgy tűnt volna, mintha nyíló virágokkal teli mezőt látna maga előtt, ahol a virágok körbefonódnak, és virágport hintenek egymásra. Az állatok békeszeretővé váltak. Megértették, milyen jelentős befolyása van a fejlődésükre a kölcsönös segítségnek és a kommunikációnak. Ennek következtében egy újabb civilizáció jött világra, amely önállóan élt saját bolygóival.

Hajrukuluszt elbűvölte az embertől eredő világ fejlődése. Úgy érezte, jobban meg kell ismernie ezt a világot, ezért úgy

döntött, „behatol” a létszerveződés legmélyebb szintjeire, hogy megfigyelhesse a mikroszervezetek – mikrobaktériumok, mikroegyesülések - életmódját. A hangyák között élt. És rájött, hogy a világot az irányítja, aki elsősorban önmagát irányítja

Hajrukulusz megpróbálta irányítani önmagát. Elkezdte megismerni a jógát, a Megmentésről és a harmonikus fejlődésről szóló tanítást, és más különböző tanítások tökéletesítésén fáradozott önmagában. És ahogy fejlődött, felfedezte, hogy ez a tudás eredendően benne van.

- A gondolat az, amit én magam hozok létre, - elmélkedett Hajrukulusz. Azonban a fizikai térben olyan nehezen terjed, hogy néha még a legkisebb hangya segítsége is jól jöhet a továbbjuttatásában. Abba hagyta a hangyák elpusztítását, holott, úgy rémlett neki, korábban sem ölte meg őket. Mennyire igaz Buddha tanítása: egyetlen élőlényt, egy férget vagy egy hangyát sem lenne szabad megölnünk. Ez az a vallás, ami nem engedi meg az ölést. És ez tökéletesen így van.

- Ugyanaz az igazság megvan a kereszténységben, a muzulmán, és általában véve minden olyan vallásban, amely teremtői – gondolta Hajrukulusz.

Hirtelen az a vallásos meggyőződés ébredt benne, hogy a világ örökkévalósága először az ember gondolataiban jelenik meg, majd kiterjed a végtelenségbe, összezsugorítja az embert, mintha bölcsőben ringatná, majd lassan átalakítja örökkévalóvá, végtelen madárrá, állattá, olyanná, amivé válni akar. Megértette, hogy a tudata határtalan. Megértette, hogy a reinkarnáció rendszerében valahol már létezik az a tudás, amelynek ő most birtokába próbál jutni a felismerés, a megismerés feltárásának logikai szintjén, amelyek reinkarnációs elméletek egész sorában létezett. Megértette, hogy új emberekre van szükség, új feladatokra és új alkotásokra. És ahogy ezeken töprengett egyszer csak megjelent előtte Sájli

Sájli nagyon magas volt, a Kóro bolygón élt. Volt valaha egy barátnője, akinek a nevét sosem említette Hajrukulusz

előtt. Egyszerűen csak Jó-nak hívta.

– Milyen furcsa, – gondolta Hajrukulusz, – hogy sosem emlegette nevén. És miért csak a barátnője volt? Miért nem a szerelme vagy a felesége?

Később kiderült, hogy Sájli egyszerűen csak kivonta a férfi-nő kettős egységéből a férfi identitást, mert tudata azt diktálta, hogy egy férfi mellé nő kell. Mivel a Kóro bolygón kerültek kialakításra a személyiségek, melyek a szabad akarat figyelembevételével férfi vagy női identitásra tettek szert, Sájli elképzelései szerint alkothatta meg barátnőjét. Azonban hamarosan rájött, hogy csupán az első szinten jutott át. Majd megvilágosult benne, hogy feleséget csak Isten segítségével tud kapni. És így lett végre felesége, akinek neve Áljáj volt. Tudta, hogy Isten küldte őt, és hogy ez az eredendő Isteni tudás – nő és férfi. Azt is megértette, hogy folytatnia kell fejlődését az örökkévalóság irányába, hogy valóban megismerhesse „másik felét”.

– Eszerint Isten küldi a nőt... – folytatta elgondolkodva Hajrukulusz és ezzel Lejlihez ment, hogy vele is megossza gondolatait.

– Ez valóban így van, Hajrukulusz, – nézett rá sejtelmesen Lejli. – Ádám is úgy gondolja, hogy engem Isten küldött neki. Isten Ádám bordájából teremtett meg engem. Gondolkozz el ezen Hajrukulusz és sok mindent meg fogsz érteni. Megérted, miért lett Aliász ilyen megvilágosult. Miért akar olyan változásokat hozni, amelyek hatására a kutyák bolygója folyamatos táplálékot kap majd a Földről, hogy a kutyák jóllakottak és elégedettek legyenek? Ő kész erre a munkára. Azt is megérted, hogy Sikó miért élt milliárd évet vagy talán annál is többet, és Viljusz sosem került közel hozzá. Pedig megethette volna. Akár Nő formájában is megjelenhetett volna előtte, hiszen változtatni tudja alakját. Mégsem bántotta soha Sikót. Milyen lehet a Sikó és a Viljusz közti érzelmi viszony? Hiszen Viljusz, a jövő férfia sok problémával szembesült, de lehetne egy másik Sikó is, akár az első milliárd évre is. Talán megpróbált átváltozni nővé, de tudta, hogy Sikó annyira magasztos és tiszta, hogy nem tud

kapcsolatba kerülni a gonosszal. Így jelent meg Lejli – ebből a magasztosságból.

Hajrukulusz az önmagában rejtőző legjobb erők hatására megértette, hogy neki is társra van szüksége. Olyanra, mint amilyen ő maga. Aki madárként szállt a felhőkben és látta, ahogy az első kígyó leereszkedik a tenger mélyébe. Hajrukulusz boldog volt. Előre érezte igaz társa eljövetelét. Érezte, hogy nemsokára meglátja egyetlen szeretett feleségét... Hajrukulusz lázasan igyekezett kitalálni jövődöbelijének a nevét. „Vajon mi lehet a neve?”. Maga sem tudta miért, fékezhetetlen vágyat érzett arra, hogy megtudja, melyik név hozza lázas dobogásba a szívét. Érezni akarta a szenvedély édes gyönyörét. Érezte, szíve egyre erősödik, örökkévalóvá válik. Hiszen csak egy szerető szív doboghat örökké.

És egyszerre csak meglátta őt a lemenő nap fényében. Azt a nőt, akit szeretett - Sijlát. Először nem tudta eldönteni, hogy a benne lappangó szerelem iránti vágy vagy a nő látványa váltotta-e ki ezt a fellángoló érzést. Érezte, hogy szerelem volt első látásra és azt is, hogy sosem fog elmúlni.

Sijla maga volt a szenvedély, és az örökkévalóság megtestesülése. Ha ránézett, érezte, forog az egész világ, és ő vele együtt forog. Mégis megpróbálta tartani a távolságot. Megállt és figyelte a nőt, ahogyan az lassan kortyolgatja kávéját, miközben kisujjával finoman megérinti az asztal szélét. A nő bőre olyan finom és bársonyos volt, hogy egyszerűen nem tudta levenni róla a tekintetét. Kisujja meg-megrezzent, mintha valami lágy ritmust dobolt volna az asztalon. Hajrukulusz a szíve mélyében érezte ezt a ritmust, és megértette, hogy többé nem tud a nő nélkül létezni. Vele kell lennie mindörökké.

Te merre vagy? – hívta Sijlát. A házasságról nem akarta kérdezni. Mégis kiderült, Sijla már feleség. Más felesége. De Hajrukuluszt ez nem érdekelte, a szíve mélyén tudta, hogy házasságuk hiba volt. A nő is úgy viselkedett, mintha Hajrukuluszhoz tartozott volna. Mintha mindig az övé lett volna! A férfi nem tudott többé ellenállni Sijla odaadó

tekintetének. Ajkaik összeértek és a bennük feltörő heves szenvedély örvényszerűen rántotta mindkettőjüket a mélybe.

A tenger mélyén utaztak egy tengeralattjárón. A valóságot a vizek mélyéről szemlélték, és ott meglátták Szisut. Szisu árgus szemekkel figyelte őket a hajóablakon keresztül. Ágyuk hatalmas üveggolyó közepén állt, amely szabadon lebegett a levegőben és néha kiemelkedett a hajótestből, elérte a tenger fenekét majd kiemelkedett a vízből. Szisu arra készült, hogy elnyelje őket. Ekkor megjelent Sikó. Az a Sikó, aki elég sokat élt ezen a világon ahhoz, hogy tudja: igaz szerelem nélkül az életnek nincs értelme.

– Miért akarod elnyelni őket? Tudod, hogy az igaz szerelem örökkévaló, hiszen sosincs vége! A szerelmet nem lehet elpusztítani.

– Nem akarom elpusztítani őket, - magyarázta Szisú. Egyszerűen csak tudtukra kell hoznom valahogyan, hogy a szerelem egy önirányító folyamat, amelyet kizárólag az egymásból kiváltott érzések és indulatok befolyásolnak. Semmi mást nem tehetnek, azon kívül, hogy megadják magukat az érzelmeknek és hagyják magukat sodródni a szerelem áramlásával. Azonban nem szabad megfeledkezniük arról, hogy az örökkévalóság nem olyasvalami, ami csak úgy bekövetkezik magától. Azt nekik kell létrehozniuk. Dolgozniuk kell ezen.

Hajrukulusz gondolataiban megjelent Ádám:

– Az eredendő örökkévalóságom titka abban rejlik, hogy az idők kezdetétől fogva tudom, hova tartok, – mondta. Amikor azonban szerelem nélkül elvesztettem az irányítást, akkor minden összedőlt. Szerelemre van szükség ahhoz, hogy megtartsd az irányítást és tudd, merre haladsz ebben a világban. Ugyanakkor fontos, hogy az a szerelem, amit belülről érzel, örökkévaló legyen minden egyes megnyilvánulásában, hiszen rajtad kívül másokat is érint. Az igaz szerelem csak a tied, de a fénye másokhoz is elér.

...Egy elhagyatott pincében ültek, és erről a témáról beszélgettek vizet ittak, amit sörrrel keverték össze. Bajor sör volt, a 18. századból. Valami bunkerszerű építmény lehetett,

amelynek falain túl háború dúlt. A környék újszerű, nagy puszító erejű fegyverek gyakorlóterepévé vált, ahonnan kijutni csak az tudott, aki helyesen gondolkodott. Jó ideje ők is a túlélés, a menekülés lehetőségeit fontolgatták. Sok idejük azonban nem maradt már: az egyre éleinkebb tüzelés a közeledő harcvonalról árulkodott. Talán két kilométer sem választhatja el a bunkertől. Sijla Hajrukulusz szemébe nézett és tudta, hogy túlélők. Hirtelen egy oldalról becsapódó gránát áttörte az építmény falát, szabadon hagyva számukra egy kijáratot. Futásnak eredtek. A biztos fedezéket nyújtó erdő alig néhány száz méterre volt tőlük. Lendületes szökellésekkel, kezüket ösztönszerűen fejük felé helyezve, rohantak a süvítő golyók záporában. Csodamód egyik sem találta el őket. Túléltek, mert megértették, hogy örökké akarnak élni.

Azokat, akik túléltek ezt a háborút és azokat, akik az egyik vagy a másik erdőben, vagy egy barlangban elmélkedtek az élet rejtélyein, egy közös gondolat egyesítette – az örökkévalóság érzése, és ennek a közös felismerése. Akárhol is voltak – tudták, hogy örökké élni fognak. Körülöttük megállt a háború, elhallgattak a fegyverek. Ők maguk állították meg a háborút.

Hiába próbálta bárki leszakítani a faágat - már nem tudta, mert a faág is örökkévaló lett. Olyanná vált, amilyenné az ember megálmodta. Abban a pillanatban, amikor az ember az örökkévalóságra gondol, az örökkévalóság növekedni kezd, akár egy kristály, amely az egész világot birtokba veszi. Ez a kristály lassan hatalmába keríti a világot és átadja neki végtelen szilárdságát. A világ örökkévalóvá válik, azonban más tulajdonságaiban nem változik. A világ számára ki van jelölve egy másik sors. Az ember is hordozza ezt a sorsot a szívében, azonban ennek felismerése az Andusz bolygó lakóiban tudatosult előbb. Ezért voltak a kezdetben egyformák, és csak azután kezdtek észrevehetően különbözőkké válni, miután megtudták, hogy a Földiek sokkal előrehaladottabbak az örökléthez vezető fejlődésükben. Ám az Andusz lakói a kristály tulajdonságait hamarabb fedezték fel.

Nézzétek a körülöttetek lévő világot, és meglátjátok megannyi tulajdonságát, amelyeket még fel kell fedezni. Nézzétek a csillagok közötti távolságot, és vegyétek észre, hogy a jobb szem másként érzékeli ezt a távolságot, mint a bal. És ebben a különböző érzékelésben van az örökkévalóság. A két látószervvel való érzékelés is nem más, mint maga az örökkévalóság, ugyanúgy, ahogy a páros szervek létezése vagy a férfi és a nő tökéletes szeretetben történő egyesülése.

Ami a világ hármasságát illeti, azaz amikor a szeretetre ebben a hármasságban keresztül nézünk, akkor azt látjuk, hogy a szeretetben tükröződik minden. Hiszen benne van az a bizonyos oszthatatlan egység, és nem tud anélkül terjedni, hogy a szeretet ne birtokolná az embert, és az ember nem birtokolná a szeretet. Nem véletlen, hogy a szerető ember mérhetetlen boldogságot érez, hiszen a szeretet a teljes mértékű birtoklás mellett teljes mértékű szabadságérzetet is biztosít. Az az ember, aki szeret, az nem fél semmitől, ő szeret, és senki sem foszthatja meg, attól, ami egyedül az övé.

A szeretetre épülő örökkévalóság mindegy, hogy akár olyan, mint a tengeralattjáró – legyőzhetetlen, sebezhetetlen és elpusztíthatatlan, de ugyanakkor lehetőséget nyújt arra, hogy átadjuk magunkat a mindenség iránti, az egymás iránti és a saját magunk iránti szeretet élményének.

Hajrukuluszban hatalmas gyorsasággal tudatosult a lelke mélyén lappangó szeretet. Önfeledten fürdőzött ebben az érzésben, és látta maga előtt boldog jövőjét. Amikor meglátta a szeretett nőt, érezte, hogy az örökkévalóság kapui kitérültek előtte.

Gondolataiban átölelte Sijlát, megfogta kezét és érezte, hogy szárnyai emberi kéz formát öltenek. Megértette, hogy a szeretet az emberré válás folyamatának nélkülözhetetlen eleme. Elöntötte a szeretet és tudta, hogy a szeretet maga Isten. Ahogy ott sétált a tengerparton, egyszer csak meglátta, hogy vágyai materializálják Sijlát az anyagi világban. A háttérben lassan kirajzolódott egy pillérek nélküli híd, amely csak úgy szabadon lebegett a tenger fölött. A jövő

civilizációjának látványa terült Hajrukulusz elé. A hídon különböző járművek jöttek-mentek, helikopterek, repülőek repültek. Ezeket ismeretlen energiaforrás hajtotta, és senkinek sem tűnt fel, hogy a hidat nem tartja semmi sem. Ez természetes volt számukra, hiszen már a 23. századot írták. Egészen más járművek, más helikopterek voltak ezek. A járművek is megváltoztak: a fém alkatrészek nagy részét immár virtuálisak helyettesítették. Kiszállás után a sofőrök gondolataikban eltűntették a leparkolt járműveket. Ez egy új technológia volt. Egy új civilizáció. Hajrukulusz megértette, hogy a gépek örök létezését is az emberek teremtik meg gondolataikban, mint itt a 25. században. Tehát a mesterségesen létrehozott rendszerek, a gépek is hozzásegítik az emberek elemeinek a létrehozását.

Ily módon, az ember olyan képességekkel ruházta fel a mesterségesen létrehozott rendszereket, amelyek képesek az ember előállítására, s így az örökkévaló fejlődést segítik. Az ember gondolkodása felszabadul, gondolatai már arra is kiterjednek, hogy mi lesz az örökkévalóság után, az örök szereteten túl. Tudja, hogy ott az ismeretlenben is lesz szeretet és ettől boldogságot érez. Az események örökkévalósága nem más, mint az örökkévaló szeretet, amely körbeburkolja az ember szívét, és megvédi a düh, a gyűlölet és a gyötrelmek romboló hatásaitól. Az embert egy szüntelenül fejlődő, és végtelenül élő emberré teszi – Örökkévaló Emberré. Eredendően örökkévalóvá, mint amilyennek lényé mélyén lennie kell, már gondolkodásában tiszta, átható, és a különböző körülmények miatt felmerült gondok terheitől megszabadul. Az ember felismeri és megtestesíti, hogy kizárólag az ilyen gondolkozásnak a lényege, és annak a tárgyiasult közege létezik. Az ember önmagában létezik.

Hajrukulusz megértette, hogy eljött az ideje annak, hogy Lejli átadja neki ezt az információt. Elmesélte, hogy találkozott Sijlával, a szerelmével.

Lejli az mondta neki:

– Igen, látom és értem, de ez már eredendőtől fogva így volt, amikor Ádám szerelmet vallott nekem, és egy virággal

ajándékozott meg. Ám az nem olyan színű volt, amilyennek akkor lennie kellett volna.

Hajrukulusz elgondolkodott a színek jelentésén és rájött, hogy a szerelem arany színe, amit Sijla feje fölött látott ragyogni.

„De hát akkor Sijla – ember, egy hús-vér ember – hasított bele a felismerés.” Hihetetlennek tűnt, hogy ő, Hajrukulusz, aki látta a civilizáció születését és fejlődését, egy mindennapi emberbe, egy átlagos nőbe szeretett bele. Azonban most már tudta, hogy egy nő többet jelent, mint a civilizáció megszületése. A nő – az igaz szerelem megtestesülése. Hajrukulusz Lejlire nézett:

– Hogyan született Aliász?

– Szerelemből, – válaszolta Lejli. – Azon a bolygón, ahol világra jött, nem volt más, csak szerelem, virágok és madarak.

Hajrukulusz szeméi felcsillantak:

– A Madarak bolygója? Hogy-hogy eddig nem tudtam a létezéséről? – kérdezte csodálkozva.

– Mert álmaidban madár voltál, – magyarázta Lejli, – így nem különítetted el önmagadtól a bolygót, és az önmagadról felállított képet. A magadról alkotott kép alakítja ki igazi énedet.

– Igen – mondta Lejli, megvilágosodtál Hajrukulusz.

Hajrukulusz elmosolyodott magában. Ő, akinek léte örök, mert nincs sem eleje sem vége, áhítattal hallgatja ezen nő minden szavát. Olyan bölcsen beszél, mintha a világ összes tudását magában hordozná. Így hallgatja őt Ádám is. Lejli úgy beszél, mintha mindent tudna.

Ez csodálatos – tapasztalatból és hitből meríti tudását, elkezdte megtapintani ujjáival, egész lényével a hitnek eme értelmét. „A hit tudást ad” – gondolta végül. Arra gondolt, hogyha például veszi az orosz nyelvet, megnézi a nevét az oroszban, akkor van a „ruku” és van az „usz”. „Hajrukulusz” – csavard fel a bajuszodra („*usz, oroszul bajuszt jelent – a ford*”), azaz vésd az agyadba. Csavarjam de mivel? Kézzel (*ruku - az oroszban kezét jelent – a ford.*) az „l” megosztja a „ruku”-t és az „usz”-t. Az „l”- ezek az emberek (*ljugi – ford*)

Ezentúl a szavak értelme is elkezdett tudatosulni benne, minden szónak megpróbálta megfejteni lényegi tartalmát, és felfedni benne a világszeretet megnyilvánulását. Megértette, hogy a világ végtelen az ember értelmezésében, és az ilyen jellegű világszemlélet magát az embert is végtelenné teszi. Majd meglátta azokat a világokat, amelyek valaha a képzeletében létrejöttek. Rájött, hogy Síkó nem lehet az ő képzeletének a szüleménye. sok ilyen sörkedvelő létezik kényelmesen a világban több száz vagy milliárd éven keresztül és nem veszi észre, mi történik körülötte. „Ők az örökkévaló fejlődés kiadásai, – gondolta Hajrukulusz – tudtukra kell hozni, hogy a világ változik. Az örökkévalóságnak energikusnak, egészségesnek, vidámnak és derűlátónak kell lennie. Egy szóval: emberinek. Milyen gondolat öltözteti fel a madarat tollal? Hiszen a gondolat nem indián. De akkor milyen is az ő nemzetisége?” – elmélkedett magában Hajrukulusz. Olyan érzése támadt, hogy ilyenféleképpen az ember bármilyen nemzetiségű lehet.”

Ez a meggyőződés egyre erősödött benne, ahogy Sijlát látta közeledni maga felé. Sijla szinte szállt a szerelem nyilainak rendszerében. Látta, ahogy hatalmas léptekkel megy felé, nem is érintve a tenger partját.

– Hiszen a vízen jár, – csodálkozott Hajrukulusz. Én meg csak most akartam kifejleszteni magamban ezt a képességet. Tehát ő tökéletesebb nálam. Talán azért, mert ő már a kezdetektől fogva tökéletesebb, mert ő fogékonyabb, őszintébb az isteni igazság megnyilvánulásaira a természetben és a világban.

– Ugy tűnik, kevesebb elemzői képesség szükséges – gondolta Hajrukulusz, nagyon sajtáságos helyzet ez, de ezt kell tenni – elmélkedett tovább, mert olthatatlan vágyat érzett arra, hogy Sijlához hasonló legyen az Igazság feltárásában, és azért, hogy egyesülhessen vele a szerelemben. Ehhez szellemileg is közel kell állniuk egymáshoz.

Ezen elmélkedett Hajrukulusz, miközben hozzátámasztotta az ismeretekben rejlő tudások bölcsességei összegyűjtéséhez. Diogenészhez fordult, de az csupán ennyit válaszolt: „Együtt

vagy egyetlen szerelmeddel Sijlával, és véget nem érő boldogságot érzel – ez mind, ami az örök élethez kell...”

**GRIGORII GRABOVOI PR KONSALTING
TECHNOLOGIES OF ETERNAL DEVELOPMENT**

<http://pr.grigori-grabovoi.world>